

Мартуся: Я дуже голодна.

Осип: Чекай, я назбираю тобі ягідок, а вечером може де підночуем, то добрі люде дадуть їсти. (Музика грає, як передше, хор співає другу строфу).

Осип: Там женці жнуть. Можеби їх попросити хліба. Коби лише не прогнали від себе. Мартусе, хтось йде, сховаймося в корчі, може дід. (В тій хвили, коли хочуть відходити, на зустрічу їм йде старий дідусь).

Дідусь: Слава Ісусу Христу.

Обос: Слава на віки.

Дідусь: А де так діточки ідете? Не бійтеся мене, я вам злого не зроблю. А ти хлопче мені такий знакомий. Ну сідайте коло мене (бере їх за руки) ось тут, не бійтеся. Я не злий чоловік (сідає і наче приневоляє їх сісти коло себе). Ось вам по паланичці, і кусник сала, покріпіться, бо ви певно голодні, (витягає із торбинки і кладе перед ними). Ось вам і ніжик і соли грудка (обос їдять.) Страх, як горячий день. А людоньки, як ті пчоли трудяться, хлібець збирають. А як тебе маленька зовуть? Не бійся, я старий, божий чоловік, мене нема чого лякатися.

Мартуся: В дома мене звали Мартуся, а дід кликав Парася.

Дідусь: Дід, кликав тебе Парася? А то був